

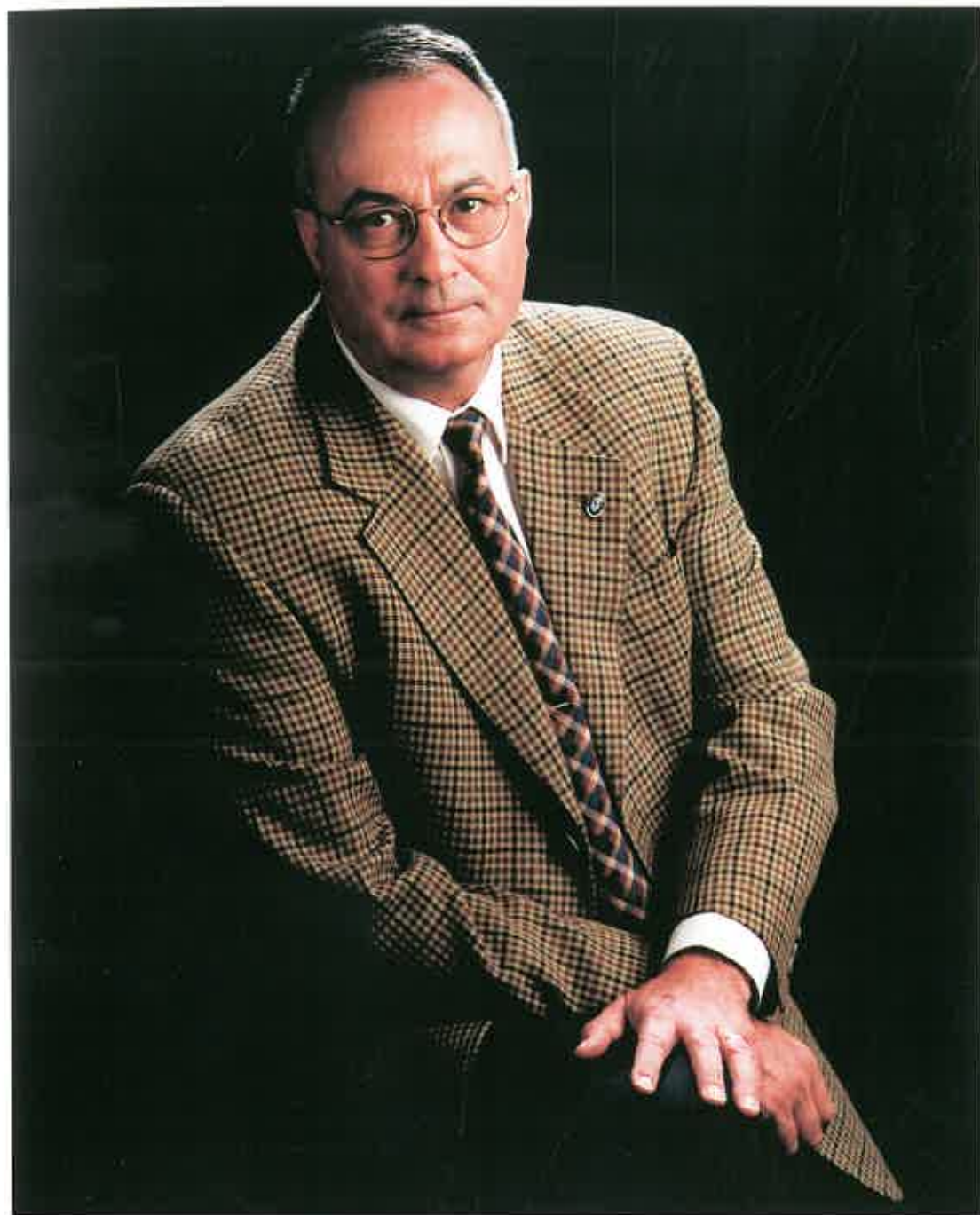
Valentí Carné forma part de la segona generació d'una família dedicada en exclusiva al món de l'assessorament en la branca laboral. El seu pare, Francesc Carné Güell, va fundar un bufet a la dècada de 1940: "Sempre he viscut de manera molt personal el negoci familiar. Em vaig incorporar al despatx l'any 1965 com a graduat social col·legiat, però ja des de ben petit hi vaig participar en diverses tasques. Aleshores, la diplomatura de graduat social no disposava del prestigi i reconeixement que té actualment. Només es podia estudiar a Barcelona i molts dels meus companys eren persones adultes que desitjaven ascendir professionalment: funcionaris, càrrecs mitjans d'empreses, etc. També hi havia un sector força important d'estudiants que no tenia la intenció d'acabar aquests estudis, sinó que només volien passar els dos primers cursos com a mitjà per accedir a la milícia. Aquest fet explica que molts dels qui començaven aquesta titulació no l'arribessin a acabar." Tampoc l'organització col·legial era la que presenta actualment aquest sector professional: "En aquella època hi havia un únic col·legi per a tot Catalunya i les Illes Balears. Un cop vaig acabar els meus estudis, m'hi vaig col·legiar, amb el número 338, per començar a exercir com a professional independent en el despatx. Si comparem el meu número amb el nombre de col·legiats que hi ha actualment, podem entendre l'evolució que ha viscut la nostra professió en les últimes dècades." Posteriorment, Valentí Carné va ser un dels graduats socials de la província de Tarragona a tirar endavant la proposta de crear un col·legi uniprovincial: "L'any 1973 vam crear un col·legi propi per poder defensar i fer-nos càrrec de les nostres necessitats específiques d'una manera més adequada. El fet d'haver participat en la seva fundació explica que disposi d'un dels números més baixos, exactament el 6, tot i que es va respectar l'ordre de col·legiació de Barcelona."

Tot i els profunds canvis que han afectat aquesta activitat laboral, la seva essència continua sent, d'una banda, el paper de moderador i de mitjançar entre treballador i empresari i, de l'altra, el rol de mediador entre l'empresari o el treballador i l'Administració: "S'ha de procurar ser molt ponderat per tal de no perjudicar cap de les parts amb les teves actuacions. Això fa que la nostra cura hagi de ser extrema en totes les tramitacions que gestionem i amb les responsabilitats que assumim. A més a més, nosaltres també prenem una sèrie de precaucions per evitar que es produeixin situacions de desemparança per als treballadors. Una d'aquestes mesures és la de guardar qual-sevol tipus de documentació gestionada des del despatx. Això té conseqüències negatives des del punt de vista de la gestió interna de l'assessoria perquè nosaltres hem tingut la sort de veure créixer personalment i professionalment les empreses i els seus treballadors des dels anys 40 ençà, per la qual cosa el volum de material arxivat és més que considerable. Aquesta molèstia, però, compensa en els casos en què es poguessin produir errades en la gestió burocràtica de l'Administració ja que és aleshores quan nosaltres podem presentar tota la documentació emmagatzemada i solucionar la situació. Afortunadament, les conseqüències de conservar aquesta quantitat ingent d'informació desapareixeran

progressivament perquè cada vegada és més freqüent la comunicació amb les administracions mitjançant Internet. En aquest sentit, també els canvis de la nostra professió han estat molt importants. Hem passat de fer servir un gran nombre de formularis i haver de fer-ne les còpies amb paper carbó a gairebé no emprar-los i tenir una relació amb els clients molt més impersonal i ràpida, per mitjà del fax, del telèfon o del correu electrònic. La introducció d'aquests sistemes de comunicació comporta un nou repte per a l'assessor, que ha de respondre els dubtes dels seus clients en un període de temps molt més curt. A la rapidesa que determinen aquests mitjans de comunicació se suma la contínua modificació de la normativa, que, a més, s'ha d'aplicar en un temps mínim. Tot això fa que la tasca d'un graduat social comporti un reciclatge i una voluntat d'adaptar-se als canvis permanents, sense els quals no podríem exercir la nostra professió."

Aquesta permanència dels trets d'identitat bàsics de la seva activitat xoca amb la pèrdua de valors ètics que, desgraciadament, s'està generalitzant en els últims anys: "Sempre he intentat portar a terme la meua activitat aplicant la màxima de no fer als altres el que no volia que em fessin a mi, no tan sols en la relació amb els meus companys de professió sinó també amb els clients. Per aquesta raó, en tot moment he intentat conciliar els interessos dels treballadors i dels empresaris, perquè penso que són dues meitats necessàries d'un mateix projecte, i que en ambdós costats trobem persones de diferents valors humans i comportaments morals. Mai no m'he fet càrrec de cap conflicte que derivés en actuacions judicials perquè sóc de l'opinió que és necessària una certa especialització en aquestes situacions, i això comporta assumir que, de vegades, defensaràs la part amb menys arguments de raó i que ho hauràs de fer intentant que sembli la veritablement ofesa. Mai no m'he vist capaç de responsabilitzar-me moralment d'una actuació d'aquest tipus. També he de dir que tampoc no ha estat necessari que hi participés perquè les actuacions judicials en matèria laboral a les petites i mitjanes empreses dels pobles són molt menys nombroses, ja que la proximitat entre treballador i empresari fa que el diàleg sigui més fluid."

Les seves filles –Nativitat, advocada, i Meritxell, graduada social– sempre s'han sentit tan involucrades en el projecte familiar com ell mateix quan era tan sols un nen: "Ja de petites, durant les vacances d'estiu, s'encarregaven de dur informació a les empreses. He de dir que per a mi és un orgull personal que hagin decidit continuar el camí que va iniciar el seu avi. Segurament, si elles no haguessin optat per aquesta branca, em prendria el futur de forma més lleugera perquè veuria el final del trajecte molt proper. Però saber que seguiran en el negoci fa que treballi amb tota la il·lusió cada dia per tal de deixar l'assessoria en les millors condicions." Reconeix que la feina l'absorbeix d'una manera molt intensa i que la vida de la família sempre ha voltat entorn els problemes i les il·lusions que el negoci els comportava: "He d'agrair la paciència de la meua dona, Nativitat, que ha vist com passava moltes nits en vetlla o somiant d'una manera molt apassionada amb els conflictes i situacions difícils que calia resoldre l'endemà."

“S’ha de procurar ser molt ponderat per tal de no perjudicar cap de les parts amb les actuacions”

Valentí Carné - El Vendrell (Baix Penedès)